

SPOLEČNOU
CESTOU

prosinec 2020

Milí farníci,

už je tomu rok, co se vám dostalo do rukou poslední vydání farního zpravodaje. Máme za sebou zvláštní rok s pandemií, která nás všechny omezila v různých ohledech, především pak v možnosti slavení mší svatých ve společenství farnosti, jak jsme jinak zvyklí. Pandemie nám možná připravila hlubší prožívání doby postní, ale i adventní. Obě liturgická období nás vedou k usebranosti a kajcnosti, aby slavení pak mohlo být opravdové. Velikonoce jsme asi prožívali nejbolestněji bez společenství farnosti, ale snad se pro nás staly poselstvím radosti alespoň v závěru velikonoční doby při Slavnosti Seslání Ducha svatého. Léto jsme prožili bez omezení, což se později ukázalo jako neprozíravé. Přišli jsme o společné prožití misijní neděle, dušiček i první neděle adventní s jejich obvyklým programem ve farnosti. A nevíme, jak bude možné společné slavení vánočních svátků.

Tato doba prověřuje naši víru. Zda je pro nás bohoslužba ve společenství farnosti důležitá, nebo zda se bez ní obejdeme. Pokud je naše víra žitá, jistě cítíme, jak je bez praktikování významně ochuzená. Tento zvláštní čas je nám, bratři a sestry, jistě svěřen k odpovědnému bilancování a zodpovědnějšímu prožívání nám svěřeného pokladu, tedy víry.

Chtěl bych poděkovat vám všem, kteří jste tento čas přijali jako možnost k zamyšlení a modlitbě. Také si zasluhujete obdiv, jak jste někteří v rodinách přijali možnost prožívání domácí liturgie – ať už na jaře nebo i nyní třeba u adventního věnce. Vděčnost chci ale vyjádřit vám všem, kteří jste se zapojili do modlitby za farnost nebo na úmysl ukončení pandemie podpořený postem, k čemuž nás vyzvali biskupové. A v neposlední řadě mnohokrát děkuji vám, kteří jste přicházeli do kostela ke svatému přijímání a mnozí jste přispívali na potřeby farnosti.

Čeká nás nejspíše ještě nějaký čas, kdy budou zapotřebí různá opatření proti šíření covidové virózy, která nás budou omezovat, což je bohužel v mnoha ohledech potřebné. Je však pravdou, že některá nařízení jsou nepochopitelná, jako například zákaz zpěvu lidí v rouškách a s rozestupy. Jednou na to budeme nejspíš s úsměvem vzpomínat.

Důležité však je, abychom prožili požehnané Vánoce – ať už společně nebo v soukromí. Když je všude světlo, málo vynikne, co je se světlem spojené. Ale když je tma, zahlédneme i hvězdy z dalekých galaxií. Je však třeba bdít a zvednout hlavu. K zahlédnutí světla, které často přehlízíme, vám chci požeňnat v čase, kdy myslíme na narození Božího Syna, ale měli bychom se také zamýšlet nad příchodem Krista do našich životů nebo při smrti. Přeji pokojně a hvězdami Boží lásky prozářené Vánoce. Ať vás svým požehnaním naplňuje a posiluje Všemohoucí Bůh Otec i Syn i Duch svatý.

P. Tomáš Šíma

S rozhovorem pro letošní jediné číslo zpravodaje souhlasila sestra Gratiá Štulířová. Patří ke komunitě Školských sester sv. Františka, které slouží v Hoješíně u Seče. Je jejich místní představenou. Mnozí z vás sestru Gratií znají. A mnozí také ví, že dům sester v Hoješíně prochází generální rekonstrukcí. Na následujících řádcích máte možnost se sestrou Gratií a Hoješínem seznámit i vy ostatní. Školské sestry jsou naší farností blízké i tím, že mezi nimi žije sestra Antonína, naše rodačka, kterou možná budete znát spíš pod jejím civilním jménem jako Markétu Bílkovou.

Nejprve si pojďme říci něco o vaší kongregaci. Jak byste ji Vy představila člověku, který o ní nikdy nic neslyšel?

Patřím do kongregace Školských sester sv. Františka, která vznikla r. 1843 v Grazu za účelem výchovy a vzdělávání chudých děvčat a vždy se snažila odpovídat na znamení doby a času. Tomuto našemu charismatu se snažíme zůstat věrné i dnes, jen pohled na chudobu dnešní doby se nějak změnil nebo rozšířil. Také jsou jiné potřeby církve a společnosti. Máme křesťanský domov mládeže v Praze na Vinohradech, mateřskou školkou v Budeníčkách u Slaného, sloužíme na různých místech jako katechetky. Ve všech našich komunitách se snažíme být blízko lidem, podporovat rodiny a věnovat se mladým.

Vy konkrétně sloužíte v domě sestry Elišky v Hoješíně. Řekněte nám, prosím, několik slov o této komunitě.

V současné době jsme v komunitě 3 sestry a sloužíme jako pastorační asistentky nejen v Hoješíně, ale i v okolních farnostech. Když sestry zámek na Hoješíně koupily v roce 1958, byl to polorozbořený lovecký zámeček. Musely ho spolu s ochotnými pomocníky opravit, aby se měly kam nastěhovat sestry důchodkyně, které dál nemohly zůstat v činných komunitách, ale měly se odstěhovat někam na „odlehlá místa, kde nebudou nikoho kazit“. V době po revoluci zde bylo přes 50 sester a byl tu i noviciát. V roce 2005 zde skončil charitní domov, objekt se uvolnil a hledalo se, co dál. Po 10 letech rozlišování jsme se rozhodly komunitu i dům na Hoješíně zachovat... a to jako „Dům sestry Elišky pro obnovu rodin“.

Víme, že dům prochází rozsáhlou rekonstrukcí. Co vás k této rekonstrukci vedlo?

Duch svatý nás vedl skrze zájem lidí, farností, i zájem diecéze o zachování domu a naší činnosti. Taky nás vedl skrze společné rozlišování, jak dál dobře naložit s našimi domy, které jsme v průběhu trvání kongregace nějak získaly. A po tomto rozlišení nás pak už jen vedl velmi, velmi špatný stav domu - kanalizace, topení, elektriky, vlhkost v domě...

A v jaké fázi nyní rekonstrukce je?

Rekonstrukce se blíží ke konci, již brzy by měla být kolaudace a od jara chceme rozjet akce. Obnovy pro děvčata, chlapce i pro manžele, i možnost pronájmu prostor.

Jistě veškeré práce představují nemalé finanční náklady. Jak si taková komunita, jako vaše poradí s financováním a vůbec tak náročnou koordinací a administrativou?

Všechnu administrativu a koordinaci při stavbě dělají našťestí sestry z provinční správy, které na to mají potřebné vzdělání i dary od Pána. Je to tak u každé rekonstrukce. Místní komunita je vždy jen spojkou mezi stavbou a našimi spolusestrami ve službě v provinční správě.

Co se týká financování, tak to souvisí se společným rozlišením, které domy a kterou činnost si ponechat a které domy prodat. My jsme prodaly klášter ve Slatiňanech, myslíme, že do dobrých rukou. Budou zde nájemní byty. Komunita zůstává v pronájmu a může pokračovat ve své požehnané činnosti - domu otevřeného úplně pro všechny. Peníze z prodeje jsme použily jako základ pro rekonstrukci Hoješína. Pokusily jsme se i o nějakou dotaci přes IROP a dál jsme prosily o finanční pomoc, kde se jen dalo. Chtěla bych velmi poděkovat i vaší farnosti za finanční pomoc, ale také za pomoc praktickou, za ty stovky hodin odpracované těžké práce. Ale děkuji i Pánu, vždy se vytvoří úžasné společenství.

Čím je Hoješín pro Vás osobně?

Hoješín je mi velmi blízký. Prožila jsem zde noviciát a prvních 7 let svého řeholního života mezi starými sestřičkami, které pro mě byly velkým příkladem.

Tím se dostáváme k důležité postavě vaší komunity a to je setra Eliška Pretschnerová. V minulosti jsme mohli i u nás v Olešnici shlédnout divadelní představení o jejím životě, proto předpokládám, že nějaké základní informace o ní naši farníci mají. Mohla byste nám ale říct, co vlastně znamená tato osobnost pro vás jako komunitu?

S. Eliška Pretschnerová měla k Hoješínu zvláštní vztah. Byla to právě ona, která Hoješín koupila a opravila. Zde také prožila poslední roky života a zemřela v pověsti svatosti 4.5.1993.

A co znamená sestra Eliška pro Vás osobně?

Pamatuji si s. Elišku z doby mé kandidatury jako stařičkou, milou, vlídnou a laskavou sestru.

A jak to bylo s Vaší cestou mezi sestry? S Vaším povoláním k zasvěcenému životu?

Pán mě povolal v 18 ti letech, ale „řukal na mé srdce“ už dávno před tím. Rozlišovala jsem tehdy, kam mě Pán volá jako všichni křesťanští mladí v mé době. Chodili jsme do spolča, do scholy a modlili se za své povolání. Farnosti v našem okolí pořádaly křesťanské plesy a diskotéky, abychom se mohli setkávat a poznávat mezi sebou.

Jak vnímáte obecně otázku povolání? Co byste v tomto ohledu poradila mladým? Mějte otevřené srdce pro Boží výzvy každodenní i mimořádné. Nebojte se kráčet po Božích cestách. Upřímně s Bohem mluvte o všem, co prožíváte.

Někteří manželé při jubileích vzpomínají na svatební den a prohlížíjí fotky. Jak Vy vzpomínáte na tento pro Vás zásadní den, den Vašich slibů? Prožili jsme letos s Pánem „stříbrnou svatbu“. Byl to pro mě krásný čas, prožili jsme ho s Pánem v tichu, více duchovně, protože jsem nemohla kvůli kovidovým opatřením pozvat své přátele a známé.

Co se pro člověka tím, že se stane řeholnicí, mění? Mění se třeba přístup lidí k němu? Jak bylo pro Vás obtížné si na to zvyknout?

Lidé, kteří mě neznají, různě reagují na hábit. Jsou lidé, kteří se chovají normálně, vidí ve mně člověka, ženu, řeholnici a vůbec nám to nevadí ve sdílení. Ale jsou i extrémní: někdo se směje... někdo přehnaně obdivuje. Já zatím nemám problém s žádnou reakcí. Píši ZATÍM, protože se mi zdá, že v naší společnosti negativní reakce na řeholnice stále víc rostou.

Prožila jste už během svého řeholního života nějakou krizi, kdy jste třeba o své povolání musela bojovat?

Myslím, že v prvních letech mého povolání jsem chtěla Bohu dokázat, že se na tento způsob života nehodím.... ale Pan mě brzy ujistil, že o mých bojích ví.

Být řeholnicí, to v současné době představuje, dle mého názoru, i jistý kus hrdinství. Vnímáte to tak také?

Ano, opravdu vnímám, že negativní reakce na církve a tím i na její služebníky v dnešní době rostou.

Co je pro Vás ve Vaší službě, kromě Boha samotného, největší oporou? Mše svatá, společná modlitba, ...?

To, že žijeme ve společenství jako rodina, společná i osobní modlitba a podpora dobrých přátel.

A jak na vás jako komunitu dolehla současná pandemie?

Nemohly sloužit - náboženství, spolčo, maminky, návštěvy domovů důchodců, ale měli jsme spoustu práce kolem domu. Rekonstrukce se nijak nezastavila ani v době pandemie. Pán chránil nás i dělníky.

Jinak covid neušetřil ani náš mateřský dům v Praze. Zemřely nám 4 sestřičky.

Jakou základní otázku by si podle Vás, měli lidé v současné době pokládat?

Co mi Pán chce říct skrze to, co teď prožíváme?

Jakou otázku si v současnosti pokládáte Vy?

Jsi Pane se mnou spokojený?

A v čem spatřujete v současné době pro lidi největší nebezpečí?

Že nevyužijeme tento čas jako čas milosti.

Co Vám v poslední době udělalo největší radost?

Dokončení rekonstrukce zámku

Díky za rozhovor. Ať Vám Bůh žehná ve Vaší službě. Těšíme se s Vámi i s ostatními sestrami na viděnou jak u vás v Hoješíně, tak u nás v Olešnici.

Otázky položil a rozhovor připravil Josef Kánský

Vzpomínky na 1. sv. přijímání

K prvnímu svatému přijímání letos přistoupilo 8 dětí. Konalo se v trošku komornějším duchu jako letos všechno, i když roušky prvokomunikanti nakonec mít nemuseli. Termín byl kvůli epidemii posunut z května na 21. 6. 2020. Čtyři pátky předtím se děti v kostele připravovaly nejen na samotné přijetí eucharistie, ale i na první svatou zpověď. Na přípravách mě oslovilo doporučení pana faráře, který řekl, že nejlepší dárek, který můžeme dětem k prvnímu svatému přijímání dát, je to, abychom s dětmi přicházeli na mši svatou a k přijímání devět prvních pátků jako příslib Boží ochrany a pomoci v životě.

Janík: První zpovědi jsem se bál, i když jsem se připravoval pečlivě. Ke zpovědi jsme šli i s rodiči v pátek večer před prvním svatým přijímáním. Po zpovědi jsem si oddechl a měl jsem radost, že jsem bez hříchu.

Celé jaro bylo chladné a deštivé, a i když byl už červen, modlili jsme se, aby alespoň v neděli nepršelo. To se nám díky Bohu splnilo.

Janík: V neděli jsem vstal trochu s obavami, jestli to zvládnu. Těšil jsem se, že si obleču bílou košili, vestu, motýlka i černé boty. Přijela k nám babička s dědečkem z Bílovic a vzali nás děti do kostela autem, aby nám nebyla ve svátečním po cestě zima. S dětmi a paní katechetkou jsme se shromáždili na faře a pak jsme se vydali s ministranty a panem farářem průvodem do kostela. V rukou jsme drželi svíčky. V kostele jsme seděli na předních lavičkách. Snažil jsem se sedět vzpřímeně, ale otravovala mě moucha. Každý z nás četl jednu přímluvu. Pak jsme jednotlivě přistupovali ke svatému přijímání. Byl jsem rád, že už ode dneška můžu přijmout hostii a ne jako malý kluk jen křížek na čelo.

Děti vnímaly důležitost a vzácnost této chvíle a krásně vše zvládly. Celou mši svatou jsem jako maminka s dojetím prožila. Přispěla k tomu svými písněmi a doprovodem i scholička dětí.

Janík: Na závěr jsem s Bárou poděkoval panu faráři a dal mu kytici a Dominik dal kytku paní katechetce. Ještě jsme se v kostele vyfotili s dětmi a panem farářem a také s rodinou. Pak jsme šli domů na slavnostní oběd. Dostal jsem několik pěkných knížek. Tento sváteční den se mi velice líbil.

J+J Horáčkovi

BOSCO cup VÍCE pro Bulharsko

V sobotu 5. září proběhl v Boskovicích benefiční fotbalový turnaj v malé kopané. I olešniční ministranti se rozhodli, že půjdou soutěžit a přispějí tak na dobrou věc. Družstva byla rozdělena do dvou kategorií: mladší a starší. Naši kluci byli v té mladší. Nepřijeli jsme s nadějami na úspěch, ale hned v prvním zápase jsme dokázali porazit tým z Knínic. Rázem se stal náš tým adeptem na vítězství a získal respekt u dalších družstev. Téměř s každým dalším soupeřem kluci udávali tempo hry a celkem snadno soupeře jednoho po druhém poráželi. Po dohrání zápasů jsme slavili první místo a do Olešnice dovezli putovní pohár.

Turnaj se hrál za střední školou na Hybešově ulici a doprovázel ho bohatý program. Zaujaly mě mimo jiné i „benefiční penalty“, které taktéž přispěly Salesiánům dona Bosca na jejich misií do Bulharska. Byly zde i atrakce, jako třeba Zorbing (nafukovací bubliny, které si „obléknete“ a narážíte v nich do svých kamarádů zcela bezbolestně a užijete si při tom spoustu legrace). Občerstvení bylo také výborné a myslím, že salesiánům vydělalo nemálo peněz.

Jak jsem již zmínil, odjížděli jsme nadmíru spokojeni s dobrým pocitem vítězství. Také jsme rádi, že jsme mohli podpořit dobrou věc.

Za tým olešnických ministrantů

Trenér, asistent trenéra, psychická podpora a kustod

Tomáš Kánský

Čundr ministrantů 2020

O prázdninách jsme se již po druhé vydali na ministrantský čundr. Tentokrát šlo o delší a taky náročnější túru. Nejprve jsme jeli autobusem do Černovic a šli směrem na Sýkoř. Po skromné večeři jsme šli spát a naštěstí nám přálo počasí, tudíž jsme mohli načerpat energii na další den. Po snídani jsme zamířili k Lysicím, kde jsme navštívili tamní jednotu a dokoupili zásoby na večeři a zbytek čundru. Dále jsme museli přejít rychlostní silnici směrem na Brno, což byl zvláště pro menší velký zážitek. Potom jsme se konečně dostali do cíle, kterým byl kopec Malý Chlum, kde jsme si užili táborák se špekáčky a některým zbyla i energie na různé hry. Další den už nám zbývalo jenom pár kilometrů. Ještě dopoledne jsme dorazili do Skalice a odtud odjeli autobusem přímo domů. Myslím, že se čundr všem líbil a užili si ho.

Tom Nechuta

Farní tábor 2020

Na přelomu července a srpna jsme jako každý rok uspořádali farní tábor, i přes nelehkou situaci a zpřísněná hygienická opatření nakonec proběhl.

Letošním tématem byl Pán prstenů. Cílem bylo společně s Frodem a Samem zničit prsten moci, jehož prostřednictvím by Temný pán Sauron ovládl celou Středozem. Táborníci se museli po cestě vypořádat se spoustou překážek, jako například boje se skřety, hledání Smíška a Pipina anebo třeba zachránit oběti pavouka Oduly, které si vybrala z našich táborníků.

V průběhu celého tábora si děti mohly v rámci workshopů odlít prsten, vyrobit si něco z keramiky, zasportovat anebo si nějakým způsobem přiblížit děj.

Na táboře nemohla chybět ani návštěva o. Tomáše, který nám zpestřil celý program.

Jsme rádi, že na táboře můžeme potkávat jak ty známé, tak i nové táborníky.

táboroví vedoucí

Západní Čechy IV. – 17. až 19.7. 2020

Již počtvrté se vydáváme na poutní zájezd do západních Čech. Tentokrát máme autobus obsazený všemi věkovými kategoriemi. První zastávka se mší svatou je v Poličanech – kláštere sester trapistek – Naší Paní nad Vltavou. Klášter i kostel jsou postaveny nedávno. Kostel má tvar písmene L. V jednom křídle jsou chórové lavice pro sestry, které se řídí řádovými pravidly sv. Benedikta v přísnější observaci cisterciáků, druhé křídlo je určeno ostatním věřícím. Kostel je velmi skromně zařízený. Na čelní straně trůní socha Panny Marie s Ježíškem, kousek od ní je svatostánek. Stavba je postavena z růžového kamene z Assisi, bílý kamenný oltář pokrývá bílý ubrus bez ozdob, okenní skla tlumí barvy Panny Marie – modrá a žlutá. Na provoz i obživu si vydělává 25 sester prací na poli i v lese. Např. sestra Miriam (pochází ze Slavkova u Brna) jezdí s traktorem. Sestry nepřijímají jiné jméno, používají svoje křestní. Vstávají denně ve 3,40 a chodí spát ve 20 hodin. Po nezbytném nákupu v obchůdku odjíždíme do Křečovic.

Barokní kostel sv. Lukáše byl postaven v první polovině 18. století a je jedním z mála kostelů tohoto patrona u nás. Na hlavním oltáři je znázorněn sv. Lukáš při malbě obrazu Panny Marie. Boční oltáře jsou zasvěceny sv. Antonínu a sv. Vojtěchovi, kazatelnu zdobí jako v mnohých chrámech sochy evangelistů. Kolem kostela je po všech stranách hřbitov, kde odpočívají předkové houslisty a vnuka Antonína Dvořáka – Josefa Suka. V obci se natáčel film Vesničko má středisková. Vidíme různé upomínky na film, jako je brána, z níž vycházel Otík, schody na hřbitov a další.

Pokračujeme do nejslavnějšího Mariánského poutního místa Čech – Svaté Hory u Příbrami z roku 1660-1672. Mnozí jsme zde již několikrát byli, ale rádi se vracíme. Celý areál je nově opravený, krásný stříbrný oltář, venkovní oltář a ambity včetně čtyř rohových kaplí Mníšecké, Břežnické, Plzeňské a Pražské. Původní jezuity nahradili redemptoristé. Při velkých poutích se odnáší milostná

socha Panny Marie z kostela k uctění na venkovní oltář. Na hlavách patronky kostela i jejího syna jsou korunky posázené drahokamy a perlami. Papež Pius X. obdaril baziliku titulem „Bazilika minor“

Odjíždíme do Plzně k ubytování. Ve večerních hodinách se v dominikánském kostele Panny Marie růžencově setkáváme s generálním vikářem diecéze P. Jakubem Holíkem (rodákem z Brna), který působil v Jimramově a Sulkovci.

Protože „Domažlice sú pěkné městečko“, odjíždíme v sobotu po snídani tam, abychom navštívili jeho pamětihodnosti. Dvojlodní kostel Panny Marie Nanebevzaté z r. 1828 má nový elipsovité obětní stůl, na dřevěném podstavci ozdobený zlatými ornamenty. Křížová cesta je umístěna v ambitech kláštera původně augustiniánského. Klášter dnes využívá LŠU. Po mši navštívujeme zámek, který je vlastně muzeem. Obdivujeme hezké postavy chodské stavby ve skutečných velikostech, různé známé i méně známé předměty, síň učitele a muzikanta Jindřicha Jindřicha, přítele J.Š Baara. Z kulaté věže je krásný rozhled po celém kraji. Další kostel je děkanský, postavený podle návrhu otce a syna Dientzenhofferových, zasvěcený Narození Panny Marie. Oltář až ke stropu je zlacený, v současné době se opravuje. Restauruje se také freska v kněžišti ze života Panny Marie. Nad kůrem shlíží na zpěváky jejich patronka sv. Cecilie. Boční oltáře jsou zasvěceny Panně Marii Bolestné, sv. Anně, sv. Janu Křtiteli a Narození Páně. V kostele je krypta významných městských osobností a tehdejšího budovatele chrámu P. Příhody. Ke kostelu patří i vyhlídková věž. Byla postavena na měkkém podloží a začala se naklánět. Po zpevnění a zabezpečení je nyní možno vystoupat nahoru a pokochat se pohledem na město a okolí. K poutnímu kostelu sv. Vavřince na Veselý kopec jedeme autobusem (chystá se na děšť). Každoročně se už po mnoho let schází u kostela po 10. srpnu věřící, aby oslavili oblíbeného světce. Na oltáři je znázorněn v dalmatice, jak dává chudým almužnu. Kostelíček doplňují oltáře sv. Floriána a Panny Marie s malým Ježíškem, který drží v ruce trnovou korunu. Průvodce nám připomíná slavnou pout' před 2. světovou válkou, kdy zde kázal za účasti 120 tisíc poutníků Vyšehradský kanovník P. Bohumil Stašek. Za odvážnou řeč byl uvězněn v koncentračním táboře, odkud se vrátil bez oka. Modlitbou litaní a písní se s milým světcem loučíme. Na venkovní mapě obdivujeme celé panoráma kolem Domažlic.

Další zastávkou je obec Loučim. Kostel ze 14. století je gotický, zasvěcený Panně Marii Bolestné. Původně byl zasvěcený Narození Panny Marie. Za husitských válek měli občané Loučimi obavy o sochu patronky, proto ji selka Zuzana Haladová ukryla v lese, ale to už bylo na území Bavorska. Husité sošku našli a jeden z nich do ní řal mečem. Soška začala ronit krev a muž se nemohl hnout z místa. Svěho činu litoval. Soška se do Čech nevrátila, ale byla umístěna v Nových Kostelích u Svaté Krve v Bavorsku. V Loučimi je její kopie. V roce 2019 byla poprvé dovezena o pouti 8. září a večer se zase vrátila zpět. Loučimští ale slaví pout' stále podle původního zasvěcení. Na hranici presbytáře je zavěšena socha Panny Marie v kruhu růžence. Křížová cesta byla zbudována v 70. letech minulého století. Hlavní oltář kompletují sochy svatých Víta, Václava, Petra a Pavla.

V neděli se vydáváme do poutního kostela v Přešticích. Krásný kostel podle architekta Dientzenhoffera založili benediktini z Kladrub, věže byly dokončeny až v roce 1995. Červenobílá fasáda září do dálky. Hlavní oltář Panny Marie Nanebevzaté zakončuje u stropu obraz Nejsvětější Trojice. Nad tabernáklem byl umístěn milostný obraz Panny Marie s ukřižovaným Kristem. V roce 1750 se začal obraz rosit bez ohledu na počasí. Kostel má 7 bočních oltářů různých světců, většinou benediktinů. V kapli sv. Barbory nechal děkan Lindauer (později biskup v Českých Budějovicích) umístit vzpomínkovou desku na svou matku +1846 a kopii zázračného obrazu s textem: Kříž at' je mi světlem, d'ábel at' není vůdcem. Přeštice jsou také známé vyšlechtěním původních českých černostrakatých prasat – mají blízko kostela pomník. Tento druh se chová po celé naší republice.

Po mši svaté jsme odjeli na státní vodní hrad Švihov, obklopený vodním příkopem z řeky Úhlavy. Gotický hrad vlastnili až do r. 1945 Černínové. V hradní kapli nám zahrály 2 dívky staré melodie a my se pomodlili latinsky Otče náš. Z původního oltáře se dochovaly jen 4 dřevěné sochy církevních otců. Zábradlí kůru zdobí erby různých dřívějších majitelů. Protože se na hradě natáčela pohádka Tři oříšky pro Popelku, zúčastnily se děti a jejich doprovod prohlídky kuchyně v suterénu hradu. Po obědě v Letech (známém místě vyhlazovacího romského tábora) jsme ještě absolvovali prohlídku hradu Orlík.

Pokud nebyla postavena Orlická přehrada, vypínal se Orlík hrdě jako orlí hnízdo na skále. Takto se skalisko do poloviny zatopilo a pohled na hrad už není tak impozantní. Přehrada zasahuje až téměř ke hradu Zvíkovu. Gotický orlický hrad má na věžích ozubené korunky. Podlahy interiérů jsou vykládané, chodby působí jako síň lovecké slávy, plné trofejí a loveckých zbraní. Majitelem hradu je Karel Schwarzenberk ml. Má v druhém poschodí obyčejný třípokojový byt. Blízko hradu u přehrady měl kdysi svou přepychovou daču Lubomír Štrougal. Po jednoobloukovém Žďákovském mostě (543m dlouhý a 60m od hladiny) odjíždíme k domovu.

Jsme rádi, že máme takové vedoucí poutního zájezdu, jako je otec Mons. Jan a pan jáhen Ladislav, nezanedbatelný je i řidič autobusu pan Milan Šauer, který nás bezpečně vezl. Díky jim za vše.

J.B.

Vítězná

Možná si někteří vzpomenou, jak do naší farnosti kdysi jezdil pan Miroslav Částek se svým divadlem jednoho herce. V jednom z jeho představení zazněla báseň Pražská legenda od Václava Renče. Báseň byla složena v komunistickém lágru. Autor ji po částech naučil své spoluvězně. Teprve po jejich propuštění mohly být části sepsány a poskládány. Báseň pojednává o okolnostech stržení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze a jeho neslavném aktérovi Frantovi Sauerovi. „Vítězná od věků. Vítězství svého ví, že se dočká, i ve vzpurném srdci hornatých Čech...“ prorocky tvrdí politický vězeň v době nejhorsšího komunistického útlaku v úvodu a závěru básně. To mě uchvátilo.

Útlou knížečku s básní jsem si opatřil a pokud někdy jedu do Prahy, беру ji s sebou.

Ale pojďme na začátek.

3. listopadu 1918 byl před zraky rozvášněného davu zbořen na Staroměstském náměstí Mariánský sloup, vztyčený v roce 1650 na poděkování za úspěšnou obranu Prahy před Švédy na konci třicetileté války v roce 1648. Byla to velká hanba našeho národa, která poznamenala jeho dějiny víc, než si mnozí připouští. Je zřejmé, že si toto uvědomovali i ti naši spoluobčané, kterým se podařilo v době komunistické diktatury emigrovat do svobodnější části světa. Jako symbol vyjadřující vztah k jejich rodné zemi nechali vytvořit v Itálii sochu Panny Marie, která pak byla převezena do USA. Odtud byla po sametové revoluci socha převezena do Prahy. Mnozí předpokládali její brzké umístění na obnoveném sloupu na Staroměstském náměstí. To se však nestalo. Socha byla umístěna v areálu kláštera na Strahově, a to nikoliv bez problémů. Vzpomínám, jak jsem se nestačil divit tomu, když nám v roce 1996 tehdejší opat Michal Pojezdný popisoval jejich boj s úřady, které umístění sochy všemožně blokovaly. Stejný člověk ovšem tehdy dodal: „Panna Maria z exilu (tak ji dnes nazýváme) už zůstane u nás a z tohoto kopce se bude dívat na Prahu. Na Staroměstském náměstí bude jiná socha Panny Marie vytesaná po vzoru té dřívější.“ Že to však nebude vůbec snadné, bylo zřejmé již tehdy.

V roce 1990 byla založena Společnost pro obnovu Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze, jež sdružovala lidi ochotné za obnovu Mariánského sloupu bojovat. Ano bojovat. Jinak to neumím nazvat. Ten boj trval dalších třicet let. Probíhal v rovině věcné, politické i duchovní. Ti, co stáli v první linii, mnohokrát zakusili hořkost porážky, ale bojovali dál. Víru jako Noe musel mít akademický sochař Petr Váňa, který na replice sloupu začal (zdarma) pracovat již od roku 2007. Museli ji mít i politici prosazující obnovu sloupu v prostředí lhostejném až nepřátelském duchovním věcem. Nejznámějším z nich je asi lidovec ing. Jan Wolf. Víru museli mít i ti, kdo se celou dobu vytrvale modlili. V této souvislosti mě zaujala fotografie žen modlících se růženec při jednání pražského zastupitelstva. Bylo to právě ono zasedání dne 23.1.2020, kde došlo k zásadnímu zvratu v dosavadním vývoji. Bylo revokováno předchozí usnesení zastupitelstva a schválena obnova Mariánského sloupu. Pak už to šlo ráz na ráz. Zatímco odpůrci obnovy Mariánského sloupu se těžce vzpamatovávali z šoku a pozornost většiny obyvatel naší země byla upřena k probíhající pandemii koronaviru, konali velmi rychle ti, kteří byli připraveni. Kameníci se pustili do práce již 17.2.2020, socha Panny Marie Immaculaty byla osazena na dřív sloupu 4.6.2020 a na sobotu 15.8.2020 byla naplánována slavnost žehnutí.

Přestože měla být slavnost vysílána televizí NOE, rozhodli jsme se s manželkou vyrazit do Prahy osobně. Přivítala nás Praha s příjemným letním počasím. Krásné bylo Staroměstské náměstí s novým Mariánským sloupem. Na něm jsme zaujali místo mezi lidmi, z jejichž tváří zářila radost. Většinu slavnosti jsme sledovali přes velkoplošné obrazovky, protože na mši svaté v Týnském chrámu mohl být jen omezený počet účastníků.

Po mši vyšel průvod ke slavnostnímu žehnání obnoveného Mariánskému sloupu. Nezapomenutelný byl sochař Petr Váňa dojatě hovořící chvějícím se hlasem. To kardinál Dominik Duka mluvil pevně a jasně, jak jsme u něho zvyklí. Ještě teď mi zní v uších, když mluvil o Hitlerových a Stalinových pacholcích provádějících své reje na Staroměstském náměstí v době, kdy Panna Maria byla odstraněna. Slavnost byla „zpestřena“ občasným skandováním odpůrců Mariánského sloupu soustředěných v blízkosti radnice, v čele s europoslancem ODS Janem Zahradilem. To však patřilo spíše k očekávanému koloritu, jak je v naší vlasti zvykem. Nevšiml jsem si, že by to někoho rozhodilo.

Na závěr ještě jedna kratičká citace z Pražské legendy, kde básník velmi stručně a jasně popisuje vztah lidí k Panně Marii „... jedněmi ctěna, druhými mýjena, u jiných v zášti ...“ Až tedy někdy navštívíte Prahu, nezapomeňte se u obnoveného Mariánského sloupu zastavit a zařadit do té správné skupiny.

Jan Novotný

Farní pouť do Kroměříže a do Olomouce

Jako každý rok, i letos se farnost od jara připravovala na poutní zájezd. Ten je již tradičně plánován na konec září, tak aby jedním ze tří dnů byl svátek svatého Václava. Téměř do posledního dne před odjezdem nebylo jisté, kolik nás pojedje, jakým autobusem, a jestli kvůli přibývajícím případům nákazy koronavirem, vůbec někam pojedeme. Nakonec vše dobře dopadlo a 26. září jsme vybaveni rouškami, dezinfekcí a zásobou jídla konečně vyjeli.

Jeli jsme tím nejmenším autobusem pro 19 pasažérů, řidiče dělal Fanda Vojta a byl skvělý.

Vyjeli jsme za deště a pršelo i po příjezdu do Kroměříže. Prohlédli jsme si kostel svatého Jana Křtitele, kostel Nanebevzetí Panny Marie a kostel svatého Mořice, kde jsme měli mši svatou. Po mši svaté jsme odešli na oběd do stejné restaurace, ve které jsme obědvali před lety, když jsme zde byli na výletě rodin s otcem Pavlem. Po dobrém obědě jsme absolvovali prohlídku zámku, který jak mnozí víte, je překrásný. Po prohlídce byl krátký rozchod na kávu, zákusek a podobně, a protože přestalo pršet mohli jsme si prohlédnout i Květnou zahradu, která ke Kroměříži neodmyslitelně patří. Poslední zastávkou v Kroměříži byl kostel svatých Cyrila a Metoděje v areálu psychiatrické léčebny, který na návštěvníky působí zvláštním kouzlem. Večer jsme odjeli do nedaleké starobylé Olomouce, ubytovali jsme se v penzionu řádových sester Tode, povečeřeli z vlastních zásob a někdo se uložil k odpočinku, a kdo chtěl, mohl jít s panem farářem na večerní prohlídku města.

Nedělní ráno nás přivítalo sluníčkem a modrou oblohou. Po ranních chválách a vydatné snídani jsme odjeli do baziliky Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku, kde byla mše svatá. Potom tam probíhaly křtiny, proto jsme odešli do nedaleké restaurace na oběd a prohlídka kostela se uskutečnila až následovně.

Odpoledne byla ještě prohlídka kostela Neposkvrněného početí Panny Marie a kláštera řádu benediktinů, kde otec Tomáš před léty strávil kousek svého života, a také kostela svatých Cyrila a Metoděje, který patří řádu karmelitánů. Tam ti zdatní a dosud neunavení vystoupali na vysokou věž, ze které byl pěkný pohled na celou Olomouc. Po návratu do penzionu, kde bylo podle nás prvotřídní ubytování, následovala večeře (opět z vlastních zásob), a kdo měl zájem, mohl jít s otcem Tomášem na další prohlídku večerního města. On si přitom oživil vzpomínky na léta studií na tamní teologické fakultě.

Třetí ráno už nebylo po sluníčku ani památky a po ranních chválách a snídani jsme s deštníky odešli do olomoucké katedrály svatého Václava oslavit svátek tohoto světce mši svatou. Mše svatá byla slavnostní, katedrála nádherná a setkali jsme se i s naším rodákem otcem Ladislavem Tichým. Protože byl svátek, a plánovaná výstava byla uzavřena, odešli jsme na oběd. Po výborné svíčkové jsme se vydali, ve stále silícím dešti, na prohlídku mnoha kostelů a památek. Nikdy před tím jsem netušila, kolik se jich v Olomouci nachází. Je to opravdu starobylé a krásné město.

Doporučuji každému, kdo si myslí, že je v Olomouci pouze výstavní areál Flory Olomouc, divadlo či jedno nebo dvě náměstí, ať si tam udělá výlet a pořádně si vše projde. Bude překvapený, kolik je tam ukrytých vzácných památek.

Za všechny zúčastněné si troufám tvrdit, že byl poutní zájezd jako vždy perfektně připravený, načerpali jsme množství duchovních, kulturních i historických zážitků, a kdyby nepršelo, tak to nemělo chybu. Ono ale v životě také každý den nesvítl sluníčko.

Velké poděkování patří otci Tomášovi, panu jáhnovi a v neposlední řadě našemu řidiči Fandovi. Těšíme se, dá-li Bůh, na další pout' a pokud možno bez jakékoliv pandemie.

J. Kolářová

Ohlédnutí za létem

V dnešní době dostáváme velké množství zákazů a příkazů co a jak máme dělat. Spousta našich celebrit na nás chrlí z médií různé rady, jak máme v této složité době žít. Problém je v tom, že ty „dobře míněné rady“ si často protičečí, a tak si musíme umět opravdu dobře vybírat.

Na jaře, o slavnosti svatého Josefa, jsem si pustila mši ze Staré Boleslavi, kterou u Palladia země české sloužil biskup Wasserbauer. Četlo se evangelium, jak Josef s Marií hledali Ježíše a našli ho v chrámě. V promluvě otec biskup zmínil, jak Svatá rodina putovala pěšky do Jeruzaléma, tam pobýli několik dní a zase šli pěšky zpět. Tehdy nás otec biskup vyzval, abychom putovali na poutní místa v našem okolí a abychom si těch míst „užili“. To mě oslovilo. Stejně bych v létě nikam jet nemohla a na nedělní mše se musíme doma nějak vystřídat. Začala jsem tedy přemýšlet, jak si mohu „užít poutního místa“ a hned mě vyvstala v mysli spousta nápadů.

Samozřejmě ideální je jít pěšky a kochat se přírodou. Kaple jsou vždy zasvěcené světcům, který mi může dát návod ke zvládnutí složitých situací lépe než všechny naše celebrity. Do kaplí v okolí se mohu podívat stejně jenom o pouti, protože jinak jsou zavěšené. Potkám se s lidmi, které jsem dlouho neviděla.

A kde jsem letos všude byla? To povyprávím v následujících řádcích. Aby to nebyla nuda, přidám ke každé pouti nějaké NEJ.

Moje putování začalo o svátku NEJsvětější Trojice do Švařce, kam zamířím téměř každý rok snad od doby, kdy jsem začala chodit. Pamětníci říkali, že je to NEJbližší poutní místo. V dobách zlých, kdy hrozilo farnosti nějaké nebezpečí, tak prý farář v neděli vyhlásil, že se jde v poledne procesím do Švařce na prosebnou pouť. Někteří se mnou mohou polemizovat, že Majdalena je blíž, ale určitě ne ze Křtěnova. Letos díky deštivé noci a ránu jsme se nechali do Švařce vyvézt. Opět nás letos přivítala usměvavá tvář otce Janalíka, jáhna Kince a všech místních, kteří nám každoročně dají najevo, jak jsou rádi, že jsme připutovali. Od kapličky jsme se vydali na zpáteční cestu pěšky. Letos jsme minuli občerstvení „Pod lipami“ a kolotoče, protože nic z toho nebylo. O to víc jsme se mohli těšit z krásné přírody. Přejít po kryté lávce přes hučící Svatku, ve které po několika letech opět tekla voda a vydat se směrem k Lamačím. Projít bosky Lamačský potok a přijít do Lhoty, kde také slavili pouť NEJsvětější Trojice. A ještě jedno NEJ, tato pouť je NEJkrásnější.

Potom následovaly poutě ve farnosti. Křtěnov a Crhov jsem zvládla dokonce pěšky tam i zpět. Přiblížil se svátek sv. Markéty a docela velká skupina z Olešnice a okolí putovala do NEJbližšího sousedního farního kostela, do Prosetína. I tentokrát v noci silně přšelo, tak jsme museli po silnici. Přivítal nás sluncem zalitý kostelík a ještě víc rozzářený místní pan farář. Velmi nerada se pouštím do hodnocení promluv našich kazatelů. Jsou věci, které se nemají srovnávat, ale tady musím udělat výjimku. Naprosto NEJlepší a strhující kázání otce Rychetského o vytrvalosti svaté Markéty nás oslovilo snad všechny. Výhodou zpáteční pěší cesty je, že právě můžete rozebrat to, co jste v kostele slyšeli. Cesta zpět kolem staré vápenky a přírodní památky „Kocoury“, kdy se Vám otevře nádherný pohled na Křtěnov a Olešnici, je krásná. Do Prosetína se olešnická farnost vrátila ještě následující sobotu a to na oslavu sedmdesátých narozenin otce Josefa Rychetského. Při mši svaté mu olešničtí s otcem Šimou poděkovali za jeho službu. Vazby Olešnice na Prosetín jsou velmi silné už spoustu let. Lidé sem jezdí ke svátosti smíření a nechávají sloužit mše za své blízké, když se na ně v Olešnici nedostane. Měla jsem velkou radost, že olešničtí farníci, kteří „využívají služeb“ prosetínského faráře, mu přijeli také poděkovat. A přijeli poděkovat se svým farářem, to opravdu v našich podmínkách není samozřejmost. V půlce července jsem jela na asi NEJvětší poutní místo v okolí do Bystrého. V Bystrém se tyčí rozhodně NEJvětší kostel v okolí, kde je milostná socha Panny Marie Karmelské. Hned následující neděle bylo těžké si vybrat sv. Magdalena, sv. Jakub, sv. Anna. Zatímco většina putovala na Majdalenku, my s manželem jsme se vydali na stranu úplně opačnou. Trošku jsem si chtěla nostalgicky zavzpomínat na dětství, kdy

nás pan farář bral na pouť ke svaté Anně do svých rodných Pivonic pod hradem Zubštejn. Přivítala nás NEJKrásnější obec Pivonice s NEJzajímavější kaplí. Ještě nikdy jsem v tak malé kapli neviděla kazatelnu. Škoda, že otec Kabrda, který sloužil mši svatou, na tu kazatelnu nevystoupil. Jeho majestátní postava a kázání o sebelásce by vyznělo ještě silněji. Při zpáteční cestě jsem vzpomínala na vyprávění otce Kšici, jak ho tatínek stěhoval do Olešnice pěšky s trakařem. Napadlo mě, že v roce 2022 by otec František slavil 100 let, a tak bychom mohli uskutečnit pěší pouť do Pivonic přes Zubštejn a třeba i s trakařem.

A následovala pro mě ve všech směrech NEJ – svatovavřínecká pouť v Olešnici, se vším co k ní patří a letos navíc s návštěvou otce biskupa Konzubla. Snad poprvé v životě jsem byla o pouti na „hrubé“ (pro neolešnické v 11 hodin). Rozzářený kostel sladěný do barev sv. Vavřínce, tedy červené a bílé, spokojené tváře celebrantů, otce biskupa Konzubla, otce Ladislava Tichého a otce Tomáše Šímy, radostný zpěv olešnického „hиту“ Chlouba křesťanského Říma a veselé kázání otce biskupa o smyslu pro humor sv. Vavřínce – to vše přispělo ke svátečnímu prožití mše svaté. Manželé Kánští se již tradičně s naprostou dokonalostí ujali závěrečného poděkování a z jejich úst jsme se dokonce dověděli, že po několika letech máme v Olešnici opět FARÁŘE (otec Šíma byl do té doby pouze administrátorem). Odpoledne následovalo hojně navštívené svátostné požehnání s novoknězem Janem Pavlíčkem. Večer jsme se se svátečním dnem rozloučili v Kněževsi tradiční pouťovou pohádkou o Kouzelné studánce, kterou nám zahráli mládežníci z farnosti.

Velehradské pouti jsem se letos opět účastnila pouze pasivně – ubytováním poutníků. Vždycky to pro mě byla samozřejmost, ale letos se mně to opravdu nehodilo. Chystali jsme svatbu, všude plno lidí, cukroví, do toho nemocný dědeček, tak jsem se rozhodla, že si letos nikoho nevezmu. V neděli před příchodem poutníků jsem se dozvěděla, že asi 50 lidí nemá v Olešnici kde spát. To mě dostalo. Copak nikdo nemá doma místo? Vzpomněla jsem si, jak se rozplýváme na Štědrý den z našich dětí, které nám v kostele hrají scénku „V Betlémě není místo“ a v duchu si říkáme: „Nás se to netýká“. TÝKÁ!!! Nakonec jsem si tři poutnice vzala. Zvládli jsme to v pohodě.

Koncem prázdnin jsme se s manželem vydali na pouť do NEJmladší kaple v okolí, ke svaté matce, sv. Monice do Vřesic, abychom prosili za své děti.

O týden později pak na NEJmladší pouť na Veselku. Zde se nachází již stará kaplička sv. Jiljí, ale poutní mše se tam už dávno nekonala. Letos poutní mši sloužili společně sousedé faráři z Olešnice a Křetína (Veselka patří do farnosti Bohuňov). Možná jsme byli u zrodu nové poutní tradice, ale to ukáže čas. Mrzelo mě, že jsem to časově nezvládla pěšky, ale naštěstí spousta olešnických si čas udělala a trousili se po klikaté cestě mezi poli směrem k Olešnici.

Veselkou bohužel moje letní putování končí. Měla jsem v plánu ještě pouť do Sloupu. Naši předkové tam putovali na poděkování za záchranu před cholerou. Zvláště letos, v době pandemie jsem tam chtěla jet. A zakončit jsem chtěla v Křetíně, v kostele sv. Jeronýma, který byl patronem letošního roku. Tak snad někdy příště.

Mnoho z Vás by jistě poradilo spoustu dalších zajímavých míst v okolí, ale cílem nebylo navštívit vše. Cílem bylo užít si poutního místa a načerpat síly a radost. Možná se divíte, proč tohle všechno píšu. Chtěla jsem jen vyjádřit, že mít radost z Božího slova nemusí být jen zbožná fráze, ale může to být realita. Stačí jen poslouchat ta správná „média“. Zakończím slovy z jednoho kázání otce Tomáše: „Nereptejme nad tím, co dělat nemůžeme, ale dělejme to, co dělat můžeme.“ Přeji všem šťastnou a požehnanou pouť novým rokem 2021.

Jarka Sobotková

Jak jsem prosila o půlku chleba

Z hodiny na hodinu jsme se dostali do situace, kdy jsme zůstali zavření doma v karanténě. Pravda, zaskočilo to nejenom nás, ale i naši ledničku. „No nic, víkend nějak zvládneme a pak zkusíme nějaké jídlo objednat přes zásilkovou službu“, pomyslela jsem si. Následující den se mě zeptali naši blízcí přátelé, jestli nepotřebujeme něco nakoupit. Poprosila jsem je jenom o chleba a mléko, protože jsem je nechtěla zatěžovat žádným velkým nákupem. Uplynulo pár hodin a u dveří se nám objevil slíbený chléb i mléko. Společně s tím taky obrovská kabela všech možných dobrot, vitamínů, dokonce i láhev výborného vína a vedle toho pekáč s vynikající pečenou kančí kýtou, ještě teplý jablečný dort a sáček křehkých muffinů.

Slýcháme v různých podobách, že žijeme v sobecké době, kdy jsou lidé zahleděny sami do sebe víc než kdy předtím. Možná. Nevím. Možná taky ne. Jsem přesvědčena, že spousta z nás si teď vybaví příhodu ve stejném duchu, kdy byl až zaskočen pozorností a láskou lidí kolem sebe. A mě napadá - nebereme sami sobě víru v dobro v nás? Vždyť každý z nás je jedinečným obrazem Boží lásky!

M.K.

Budoucnost farních stránek

Říká se, že průměrná životnost webového projektu je dva roky. Farní stránky vznikly v roce 2005 za o. Romana Strossy. Od té doby však nastal pouze jeden významný skok v technologii a vzhledu stránek (okamžik, ve kterém byla po sedmi letech změněna kávová šablona zvolená pro příležitost otevření farní kavárny, takových skokem nebyl). Uplynulo zkrátka deset let od času, kdy byla původní struktura stránek vepřána do redakčního systému Joomla. Přišel čas na další změnu.

Přiznám se, že při té první změně, když jsem stránky přebíral, jsem mohl celé migraci a nastavení nových prvků stránek věnovat podstatně více času než letos. Navíc tato změna nebyla vynucená. Nyní stará technologie přestala postupně být sluchitelná s hostingem katolik.cz (o bezpečnostních dírách a infikovanosti nechtěným kódem nemluvě). Davy zájemců o zapojení se do tvorby či nastavení webových stránek (nebo jen doptávající se, co bude s farními stránkami) se nehlasí a tak už proběhl zásadní krok letošní změny. Novým redakčním systémem je Wordpress (udává se, že na této technologii běží asi třetina všech webových stránek). Tento zdarma dostupný systém bude běžet na soukromém

serveru někde mezi Brlohem a Chroboly (tedy vedle zmola.cz). Po katolik.cz budeme chtít jen možnost používání (sub)domény olesnice.katolik.cz (aby tam ta zmola dále nestrašila).

Pokud jste ještě nepřestali číst znechuceni poněkud technickým žargonem, asi vás stejně zajímá hlavně něco o obsahu a podobě stránek. Bude následovat předchozí verze. Z bobtnající části tedy ohlášky, fotogalerie, kalendář, archiv časopisu Společnou cestou a do zapomnění upadající různé aktuality. Rychlé odkazy na rozpisy typu služby lektorů, úklid kostela či rozvrh náboženství. Statické stránky s kontakty, odkazy a informacemi o farnosti a také o jednotlivých svátostech. Šablona určující vzhled a dojem z procházení stránek pak pokud možno čistá, jednoduchá.

Do sekce „život farnosti“ patří tradičně i přiblížení jednotlivých skupin ve farnosti. Před deseti lety jsem se pokusil dotáhnout vizi předchozích tvůrců stránek nastavením možnosti jakéhosi štítkování článků. Články ze života farnosti, které si čteme jednou za čas ve zpravodaji, by jejich autoři sami (například hned po akci) napsali na stránky farnosti a přiřadili k nim patřičné štítky (například „ministranti“, „mládež“, „krátké ohlasy“), také by odkázali na případnou související fotogalerii. Když by si pak návštěvník stránek vybral z menu na stránkách (například „ministranty“, měl by rovnou před sebou (kromě základní informace o skupině) jakousi ministrantskou kroniku. Bez otevírání starých zpravodajů. Čtenáři preferující tištěné medium by nebyli ošizeni. Jednou za čas by se z postupně vytvářeného obsahu farních stránek (dle zvolených „štítků“) vygeneroval farní zpravodaj. K takovým možnostem technicky směřovala minulá verze, ale neujalo se. Ted' je připomínám pro případ, že by se jich snad někdo chtěl chytit a uvést je v život. Jinak je už opustíme a farní stránky budou (jako tomu bylo většinu jejich života) jakousi rozšířenou internetovou podobou nástěnky u kostela.

Dovolím si ještě podotknout (sám sobě pak pohrozit), že ještě mnohem více než nástěnka u kostela jsou farní webové stránky prezentací farnosti navenek. Tím nemyslím rovnou kdovíjaké misijní ambice. Ono i pouhou (ne)existencí webové prezentace, její grafickou podobou a (ne)funkčností utváříme dojem blízkých i vzdálených návštěvníků, kteří na stránky (třeba jen) zabloudí. Máme na jednu stranu štěstí, že nejsme firma či neziskovka, která se musí pro vlastní přežití a rozkvet starat o to, aby působila dobře navenek. Vydávat barevné výroční zprávy, posílat články do novin, mít dobré webové stránky. Na druhou stranu, pokud chceme kromě svátostného života i takový ten bezpečný skleníkový život mezi svými, farnost jako obec v obci, musíme nějak působit na okolí. Buď tedy generovat vlastní elity a ovládat tak i ten (přinejmenším cizí) svět venku, nebo holt publikovat něco jako výroční zprávy, psát do obecního zpravodaje a mít dobré webové stránky. Ještě by tady tedy byla varianta nebýt ghetto, ale to už si vlastně ani nedokáží a možná ani nechci představit. I proto přes ochotu věnovat se (zejména po technické stránce!) farním stránkám i nadále uvítám nové podněty, kritiku, zapojení do tvorby statického či měnícího se obsahu www.olesnice.katolik.cz.

PS: Významným dluhem naší farnosti je chybějící sekce stránek, která by se věnovala kněžím rodákům a kněžím, kteří působili v naší farnosti. Kdybyste se někdo chtěli zapojit do tvorby stránek, toto je zcela konkrétní výzva (shromáždění, přetřídění, zpracování, publikování textů, fotek či dalších materiálů).

PPS: Věřím, že v čase, kdy si čtete tento článek, již není stav farních stránek provizorní, přesto je rozhodně stále co zlepšovat.

Farní budování 2020

Výjimečnost letošního roku se projevila snad ve všech oblastech života. Nejinak tomu bylo v technických záležitostech života farnosti. Kostel, který nemohl sloužit ke shromáždění lidí při bohoslužbách, vyzýval k realizaci různých projektů, úprav a prací. Asi nedám dohromady úplný výčet, protože mnohé práce byly mému poznání skryté. Dovolte zmínit alespoň některé z nich.

Tím prvním projektem, viditelným i na dálku, byla instalace webové kamery a zajištění online přenosů bohoslužeb. Možná si pamatujete, že tento záměr vznikl ještě v časech, kdy jsme slovo pandemie znali jen z historie a katastrofických filmů. Situace, která nastala, instalaci kamery logicky zařadila na pořad dne. Instalací kamery došlo k zásahu do systému vysílání zvuku v rámci kostela pro hůře slyšící. Pokud se tak již nestalo, bude toto omezení odstraněno, případně nahrazeno novým technickým řešením.

Jistě jste si také povšimli, jak byla upravena zelená plocha nad opravenou kamennou zídou v prostoru pod kostelem při hlavní silnici. Jak následně rozkvetla a přinášela radost všem, kdo šli nebo jeli okolo. Ještě jsme uvažovali o opravě navazujícího chodníku směřujícího nahoru pod ořešáky. Resp. jeho vnějšího okraje a přilehlého žlabu. Máme předjednanou firmu, která se k tomu letos už nedostala. Ach ty kapacity.

Logisticky nejnáročnější akcí byla asi oprava schodiště u bočního vstupu do kostela. Poměrně svižně se rozjela rozebráním stupňů koncem dubna. Pak následovalo zvažování co s rozpadlým podložím schodiště a očekávání výkresu na zhotovení betonového základu. Ten jsme nakonec dali za konzultace s kameníky dohromady sami. Část podloží, která byla rozpadlá se nakonec odstranila na úroveň, kde byl již původní základ soudržný a pevný.

To už ale byl červen a blížily se prázdniny, takže vlastní betonáž nakonec probíhala až v čase svatovavřínecké pouti. V mezidobě byly kamenné stupně očištěny.

Pak následovalo osazení původních stupňů zpět a pořízení nového nejnižšího stupně. Ten byl nutný z důvodu zvednutí celého schodiště, tak aby vstup do kostela z horní podesty mohl být bezbariérový. Samotné osazování bylo poměrně dobrodružné, protože například ukázalo smysl některých detailů stupňů. Ty v polorozpadlém stavu schodiště nebyly vůbec patrné. Ukázalo se, že schodiště je ve skutečnosti o něco užší než jak jsme ho znali. Takže bylo nutné upravit i čerstvě provedený základ.

Vše se nakonec podařilo, včetně osazení zábradlí a zbroušení horní podesty, aby na ní nestála voda, potřebná doplnění a vytmelení. Konečné kosmetické doladění proběhne ještě na jaře po zátěži zimním obdobím.

Se schodištěm souvisí i oprava dlážděné plochy. Na začátku letošního roku nám pan architekt předložil návrhy. Jejich projednání ve farní radě už spadlo do počínající epidemie. Nepanovala shoda na řešení bezbariérového vstupu. A to ani v tom, zda ho uplatnit u hlavního, nebo bočního vstupu. Dokonce byla předložena varianta vybudování nového vstupu v severní stěně kostela pod kůrem. Vše záleží zejména na výškových poměrech přilehlého terénu, aby sklon přístupové rampy odpovídal technickým normám, ale také praktickému použití.

Řešení také musí respektovat konstrukci a vzhled kostela, protože jednak je kostel dominantou náměstí a jednak je kulturní památkou, která podléhá zákonné ochraně. V neposlední řadě jde také o logickou návaznost na vnější prostranství tak, aby budoucí provoz byl praktický nejen pro vozíčkáře, ale i pro hůře chodící, maminky s kočárky a aktivity, které na prostranství během roku probíhají (Bílá sobota, Boží tělo, jarmark, pohřby, ...).

Protože další vývoj situace kolem pandemie znamenal prakticky nemožnost dalšího projednávání a hledání řešení v rámci farního společenství, je zpracování studie, potažmo projektu aktuálně na mrtvém bodě. S orgány památkové péče byla věc konzultována a jejich názor je tedy znám. Vyloučili vybudování třetího vstupu do kostela a jako k nejpřirozenější variantě s ohledem na architektonickou a historickou hodnotu kostela a jeho okolí se přiklonili k provedení přístupové rampy z pravé strany bočního vstupu.

Další významnou akcí je oprava dřevěných podlah kostelních lavic. Možná byste nevěřili, o jak hodinářskou práci se jedná a jaké všechny úkony je potřeba provést, aby podlahy zase vypadaly jako nové. Naštěstí se našli odvážlivci a šikovné ruce, které byly ochotné lavice rozmontovat, podlahy očistit, vybrousit a znovu opatřit nátěrem. Úroveň provedení opravy tak navázala na vysokou úroveň provedení lavic samotných. Ani se nechce věřit, že lavice nám v poměrně intenzivním provozu slouží už 20 let.

A na závěr zmíním takovou třešničku. Až budete v kostele, prohlédněte si zblízka boční oltář Panny Marie. Možná jste ještě nezjistili, že stříbro je stříbrnější, některé zlato zlatější a některé tváře soch usměvavější.

Jak jsem uvedl už na začátku, nebylo mým cílem napsat výčet všeho, co se ve farnosti opravilo, upravilo, napravilo nebo nově vybudovalo. Už tak je článek dost dlouhý. Hlavním důvodem je vděčnost. Jak tento rok v mnoha ohledech zakoušíme, že nic není samozřejmé, není to ani v oblasti technické. Děkuji na tomto místě všem, kteří se jakkoliv podílíte na technickém chodu farnosti. A to jak fyzickou prací, podněty, finančně, tak i modlitbou. Je to obrovský poklad. Vědět, že stačí zvednout telefon a dá se dohromady parta lidí ochotná tahat těžká břemena, najde se šofér s vysokozdvizným vozíkem nebo ruce ochotné se rýpat v hlíně nebo se nechat zašpinit lakem na dřevo.

A v tom všem nalézám Boží pozhnání. Věřím, že společně i v novém roce dokážeme správně rozlišit priority a pracovat ne k oslavě své, ale Boží.

Za ekonomickou radu farnosti Josef Kánský

Haló, tady Pulsovi!

Jistě nemusím složitě vysvětlovat, co je Puls. Klikneme-li na webové stránky farnosti (a to nejen naší), vyskočí tam barevný obrázek s logem tohoto fondu a také slůvkem donátor. S tímto pojmem už je to asi složitější. Jinak si totiž neumím vysvětlit poznámky k projektu Pulsu od různých rozumných lidí a to i některých farářů.

Možná by stálo za to, aby nás zase navštívil P. Kafka a znovu nám polopaticky vysvětlil, o co se jedná, případně vyvrátil některé mýty.

Já to dělat nebudu. Nabídnou Vám jen můj osobní pohled na Puls. Tak nejdřív ten donátor. Podle mě je donátor dárcem. Tedy ten, kdo něco daruje. A kdo něco opravdově daruje, ten neočekává od svého daru nějaký zisk. Jinak by to přece byl obchodník. Na druhou stranu, jistě dárcem potěší, když může vidět plody svého daru a jistě je zarmoucen, když jeho dar nebyl využit správně. Ale možná je v tom donátorovi ještě trochu víc? Solidarita? Poznání, že jsem součástí rodiny, farnosti, nějakého širšího společenství lidí, v našem případě třeba diecéze?

V Pulsu je to tak, že podporujeme něco, na čem máme zájem. Tak trochu vlastně podporujeme sami sebe. Nemusíme být ekonomové, abychom věděli, že církev ke svému životu potřebuje také nějaké finanční prostředky. Že když chceme mít v kostele světlo, musíme zaplatit elektřinu, aby nám svítily žárovky. Chceme mít v kostele, teplo? Pak musíme zaplatit za spálený plyn. A mohli bychom pokračovat až třeba k otázce: Chceme mít ve farnosti kněze? Chceme, aby někdo formoval mladé kněze? Chceme, aby se o chod diecéze, již jsme součástí starali kompetentní lidé a odborníci? I to něco stojí.

Jsem konvertita, a když jsem před lety začal pravidelně chodit do kostela, zajímalo mě, kolik bych vlastně měl v neděli do toho košíčku hodit peněz, aby to pokrylo nutné výdaje farnosti. Nevěděl jsem tehdy, jak to funguje. Nevěděl jsem, zda ty peníze zůstanou ve farnosti všechny nebo se z nich nějaká část odvádí třeba na biskupství. Tušil jsem, že to nějak musí být, že přece biskupství, aby mohlo fungovat, musí nějaké prostředky získávat. Jistě, byl tu i stát, který církev financoval, ale to se postupně měnilo.

Nechci se teď zabývat církevními restitucemi a státními náhradami. Chci se podívat na Puls, jak se týká mě. Mám rád naši farnost a rád věnuji něco ze svého, aby mohla fungovat. To je přece jasné. Zároveň chápu, že jsme součástí diecéze a chci, aby i ona fungovala dobře. Co to ale znamená finančně? Následující řádky by měl napsat spíš nějaký ekonom. Já jsem v tom příliš laik.

Každý rok se přece zveřejňuje hospodaření farnosti. Je z něj zřejmé, kolik potřebujeme na vlastní provoz. Víme zhruba, kolik nás je, dokonce, kolik nás je s nějakými příjmy. Z toho lze poměrně jednoduše zjistit, kolik korunek by ode mě mělo cinknout v košíčku. Došel jsem k zajímavému číslu. To vám ale nenapíšu, protože v košíčku to u nás spíš šustí, než cinká a bylo by škoda, kdyby se to změnilo. Ale není to tak všude. Z tohoto pohledu chápu ty nářky kněží, kolik, že to na to biskupství (rozuměj do Pulsu) mají odvést. Ale vezmu to z jiné strany.

Dle počtu dospělých lidí a výnosů z majetku má každá farnost vypočteno, kolika penězi by měla přispět do společného měšce. V našem případě je to 115 890,- Kč. To si můžete přečíst na tom banneru na našich stránkách (součet těch dvou uvedených částek). Rok má 52 týdnů, ale o některých nedělích jsou účelové sbírky (třeba na misie), tak ty bych nepočítal. Je to tak 1 x za měsíc? Budiž, odečteme 12. Vychází nám tedy 40 týdnů. Abychom tu částku dali dohromady, vychází to cca 2900,- Kč na celou farnost týdně. Možná jste postřehli, že jsem od celkové částky neodečetl ty výnosy z majetku. Dělam to záměrně, protože ty výnosy na banneru nenajdete. Ale jistě chápete, že by ta částka byla nižší. No a kolik nás v tom kostele je? Ve statistice, ze které se vypočítává příspěvek, je uvedeno, že 203. Lze to vypočítat z údajů na banneru, když 28 kusů donátorů je 13,8% ze všech dospělých ve farnosti.

To jsme ale všichni dospělí. I ti, kteří příjmy nemají (studenti). Ale to jsme schopni si zhodnotit každý sám ve své rodině. Když tedy podělím 2900,- Kč 203 osobami, vyjde mi závratná částka: 14,30 Kč na dospělou osobu a neděli. Pro naši rodinu to tedy dělá celých 71,50 Kč týdně. Ale pozor! To jsou peníze, kterými podporuji diecézi. Chci-li podpořit i svoji farnost, musím dát víc. Jinými slovy, vše, co je nad tuto částku, zůstává u nás ve farnosti. A to mi dává odpověď na moji někdejší otázku. Kolik bych vlastně měl v neděli do toho košíčku hodit peněz?

Máte pravdu, zjednodušuji to a zanedbávám také to, že jsou tu právě ti donátoři. 28 lidí (z celkového počtu 203) dalo už během tohoto roku dohromady přes 68000,-Kč mimo sbírky. V průměru tedy každý z nich poslal týdně přes 60,- Kč. Ale to je statistika, která možná nedává úplně jasnou představu.

Znamená to tedy, že z toho, co dám do košíčku v kostele, zůstane farnosti víc. Odtud už je jen krůček k úvaze, že v případě, kdyby donátoři zaplatili celý ten příspěvek do Pulsu, všechno, co by šustilo v košíčku, by zůstávalo na potřeby farnosti nebo šlo na účel, který byl aktuálně vyhlášen. K tomuto modelu jsou dvě cesty: buďto donátoři přitlačí a pošlou do Pulsu víc, anebo nás donátorů bude víc.

Myslím si, že na to máme. A nejenom finančně. Když vidím, jak se plní košíček na stoličce v tichém kostele, kam přicházíme omezeně přijmout Eucharistii, mám radost nejenom z té touhy po živém Kristu, ale i ze zodpovědnosti za chod církve v době, kdy se do kostela běžně nedostaneme.

Díky.

Josef Kánský, jako farník i jako zaměstnanec biskupství

Donátoři Olešnické farnosti

Čísla v tabulce ukazují, že donátoři olešnické farnosti se opravdu nemají za co stydět

rok	celková výše částky	částka podle osob	od donátorů	sbírka	počet osob podle sčítání	taxa na osobu	počet nových donátorů v roce
2017	69146	66080	9120	25708	236	280	6
2018	85460	66080	37160	15546	236	280	13
2019	80553	66080	43270	20458	236	280	7
2020	115890	97440	69605	nebyla	203	480	4

Od září 2020 fond PULS vstoupil do své nové životní etapy. Sběrka na účely fondu v kostelích brněnské diecéze již nebude vyhlášována, říká ve svém spotu P. Kafka na webových stránkách fondu a vyzývá všechny OD SBÍRKY K DONÁTORSTVÍ. Přidáte se k nám „30“ i ostatní nebo budete hledat důvody, proč to nejde? Registrace je velmi snadná a není obtížnější než nákup přes e-shop. To, jak jsou prostředky fondu využívány, je pravidelně zveřejňováno, takže můžete mít přehled o tom, co podporujete.

A jako bonus máte jistotu, že je za Vás každé první úterý v měsíci sloužena v kostele na Kapucinském náměstí v Brně mše svatá.

Magda Kintrová, jako kontaktní osoba

ADORAČNÍ DEN

Dne 8. ledna 2021 je v naší farnosti adorační den. Dá-li Bůh, hlavním hostem bude P. Karel Janů, rodák z Hlinného, farář ve Slavonicích. V případě nepříznivých epidemiologických podmínek budou přednášky probíhat one-line. Podrobnosti budou sděleny v ohláškách.

Dovolí-li „PES“, bude Farní PLES.

Termín je jako vždy naplánován na poslední lednovou sobotu, tedy 30. 1. 2021 ve 20 hodin v kulturním domě v Olešnici.

Tradičně bude hrát k tanci a poslechu Bystřická kapela, ale jak to bude dál, nezáleží na pořadatelích plesu, ale na „organizátorech“ vládních.

Buďme tedy trpěliví, připravení a nebojme se!

Maminky

Být maminkou na mateřské není dovolená, ale někdy pěkně namáhavá činnost. Během tohoto času se z maminky stane manažerka, učitelka, pečovatelka někdy je z ní průvodce, psycholog, katechetka, rozhodčí či soudce, ale v první řadě je

ženou se svými potřebami seberealizace a sdílení. Proto vznikla ve farnosti iniciativa propojit maminky za účelem vytvoření společenství, vzájemného poznání, k naplnění potřeb sdílení se a zažít přijetí a pochopení žen ve stejné životní roli. Také chceme dát maminkám možnost realizovat se, a proto nabízíme různá témata jednotlivých setkání. Jedná se převážně o tvořivá témata, která využívají jednoduché metody tvorby, jež mnohdy zvládnou i samotné děti a v budoucnu jsou v plánu různé workshopy, přednášky, kavárny, herničky a taky spolupráce s jinými složkami farnosti... Náplň setkání si maminky určují sami podle svých možností a dovedností, tak aby docházelo k vzájemnému obohacení. Děti na setkání mohou tvořit spolu s maminkou nebo si mohou hrát s ostatními dětmi, jde ale hlavně o to, aby si maminka mohla odpočinout od svých běžných starostí a měla možnost se realizovat mimo svou pravidelnou činnost.

Naše setkání probíhají na faře vždy v čtvrtek v dopoledních hodinách (9 -12 hod). Přicházet a odcházet je možné průběžně, tak jak se to komu hodí. V minulosti jsme měli příležitost malovat na textilní tašky, zdobit svíčky voskovými pláty, tvořit svíčky na prodej pro Misijní klubko nebo jen tak být a povídat si. Setkání jsou bezplatná, pokud téma maminku neosloví, může jen přijít a pobýt anebo pracovat na svém vlastním „projektu“. Na pomůcky pro tvoření je dobrovolný příspěvek 50kč za každé setkání. Ovšem pokud někdo nemůže přispět a chce tvořit, tak je i tak velmi vítaný, jelikož peníze nesmí být důvodem proč nezažít společenství.

V současné době, je naše setkávání přerušeno, ale jakmile to bude možné, setkání obnovíme. Již teď plánujeme workshop „Základy nošení dětí v šátku“ s možností zapůjčení šátku, výrobu mackrame závěsu, práci s kůží či epoxidovou pryskyřicí. Aktuality a další informace se dozvíte z ohlášek, plakátku na vývěsce, na FB stránkách (Maminky farnosti Olešnice) nebo osobně.

Jarmila Adamcová

Milí čtenáři,

letošní rok nám připravil odloučení i na stránkách zpravodaje. Jsme rádi, že jsme na sebe vzájemně nezapomněli, alespoň jedno číslo se nám podařilo dát dohromady a že jste po něm sáhli. Jak si všichni letos více uvědomujeme, leccos není samozřejmé. Ani to, že vychází farní zpravodaj.

Přijměte, prosím, od nás přání pozhnaných Vánoc a šťastného a pokojného roku 2021. Ať pro Vás všechny letošní překážky znamenají příležitost k posílení naděje, že jsme na správné cestě. Ať se Vám ve vánočním tichu a chudobě podaří setkat s Králem, kterého můžeme obdarovat i v samotě a s prázdnými rukama, sebou samými.

Redakční rada

Vzpomínáme

V roce 2021 si připomeneme různá výročí kněží, kteří se v olešnické farnosti narodili nebo v ní působili.

Z rodáků to jsou

Dr. Augustin Alois Neumann – 130 let od narození

P. František Fučík – 35 let od úmrtí

P. Ivan Josef Peša – 35 let od úmrtí

P. Josef Václav Holas – 75 let od kněžského svěcení

P. Alois Cveček – 30 let od úmrtí.

O jubilantech, kteří působili v Olešnici jsme již psali ve zpravodaji v r. 2006, ale „opakování matka moudrosti“.

P. Ondřej Haas se narodil 28. 11. 1835, zemřel v březnu 1906, je již 115 let na věčnosti. Za jeho působení byl zbudován nový oltář se sochou sv. Vavřince a obrazem sv. Leopolda a také lurdský oltář Panny Marie. Nechal zvýšit do dnešní podoby věž, postavit chlévy, které využíváme po opravě jako farní centrum Rafael, zavedl pěstování pšenice a ovocných stromů.

P. František Soukal se narodil 29. 1. 1865 v Lulči, zemřel 14. 9. 1936 a připomínáme si 85 let od jeho úmrtí. Do Olešnice přišel z Rovečného. Byl zakladatelem Orla a farní charity, nechal elektrifikovat faru a kostel, opravit kříž na náměstí, restaurovat obraz Svaté rodiny. Po 1. světové válce pořídil nové zvony. Několikrát uspořádal duchovní obnovy v nově postavené budově Orla. Během jeho působení přijalo svátost biřmování 350 farníků.

P. František Kšica se narodil 21. 8. 1922 v Pivonicích. My starší si otce Františka pamatujeme, mladším jen krátce připomeneme, kým pro nás byl. Jeho prvním i posledním působištěm byla naše farnost. Musel se vyrovnat s mnoha překážkami komunistického běsnění. Přesto se mu podařilo zvelebit jak kostel, tak faru. Za jeho působení byly dokončeny oltáře, které nechal zbudovat pan děkan Leopold Benáček (od 12. 9.1950 internován, zákaz působení v Olešnici doživotně), křížovou cestu, zvony do kostela (odvezené za 2. světové války), ústřední podlahové vytápění kostela a fary, mramorové dlažby, pořízení zdvojených oken a dveří do kostela, oprava a natření fasády, pokrytí hřbitovního kostela pálenou krytinou a později měděným plechem, zrestaurování oltářů a kazatelny. Před 25 lety byl povolán na věčnost.

Všichni výše uvedení jubilanti se ale především starali o duchovní povznesení svých svěřených oveček. Vyučovali náboženství ve škole, pořádali duchovní obnovy, připravovali na přijetí svátostí a starali se všechno, co souviselo s jejich prací. Jsou pohřbeni na našem hřbitově.

JP + JB

Vydává Římskokatolická farnost Olešnice na Moravě, příspěvky jsou redakčně upraveny. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Články z minulých čísel našeho zpravodaje a základní informace o kostele a farnosti najdete na internetové adrese <http://olesnice.katolik.cz>.